

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **a) A. U.-O.**, a žalobce: **b) nezletilý B. U.-O.**, zastoupených Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem, se sídlem Hradec Králové, Komenského 241, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. září 2013, č. j. OAM-96/LE-BE02-HA08-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. února 2014, č. j. 28 Az 11/2013 - 56,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobkyně a) a žalobce b) **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně a) a žalobce b) Mgr. Jaroslavu Čapkovi, advokátu, se sídlem Hradec Králové, Komenského 241, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6364,60 Kč včetně daně z přidané hodnoty, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Svou kasační stížností žalobci (dále též „stěžovatelé“) napadají v návěti uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti výše uvedené rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl žádost stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud v podrobně odůvodněném rozsudku shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zabýval se, stejně jako žalovaný, jednotlivými zákonnými důvody mezinárodní ochrany podle § 12, § 13,

§ 14 a §14a a § 14b zákona o azylu, jež přicházejí v úvahu. Krajský soud uvedl, že u obou žalobců se jedná o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany s výsledkem negativním a to včetně přezkoumání rozhodnutí správními soudy. Žalobkyně a) v žádosti, již podala i za svého nezletilého syna – žalobce b), uvedla, že ji podává jednak z týchž důvodů jako žádost předchozí a jednak proto, že otcem nezletilého syna je občan Nigérie, chlapec má vzezření černošského dítěte, a proto by byl v případě návratu vystaven posměchu a ústrkům. Navíc žalobkyně nemá v Mongolsku žádné zázemí, její rodina i prvorozený syn o jejich návrat právě s ohledem na původ druhého žalobce výslovně nestojí. Byli by tak bez bydlení, žalobkyně bez zaměstnání a bez jakékoli pomoci. Navíc žalobkyně nechce přerušit vztahy mezi nezl. synem a jeho pokrevním otcem.

Krajský soud k možnosti udělit azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu konstatoval, že toto ustanovení na stěžovatele nedopadá, neboť stěžovatelé nepředestřeli žádný azylově relevantní příběh; jediným důvodem odchodu stěžovatelky a) z vlasti byly problémy ekonomické a ty spolu s narozením dalšího dítěte jí dle jejího tvrzení brání v návratu. Krajský soud rovněž vyloučil udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu, dle § 13 zákona o azylu i udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu, tj. humanitárního azylu. Stejně tak krajský soud dovodil, že stěžovatelé nesplňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a ani dle § 14b zákona o azylu. Podle krajského soudu v Mongolsku v době současné neprobíhá žádný rozsáhlejší vnitřní ozbrojený konflikt, země není v otevřeném mezinárodním ozbrojeném konfliktu. Žalobcům tak ve vlasti nehrozí v případě návratu nebezpečí a jejich případné vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Mongolsko je navíc ve smyslu § 2 zákona o azylu považováno za bezpečnou zemi původu.

Stěžovatelé napadli rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti stěžovatelé vůbec neargumentovali, že by jejich kasační stížnost byla přijatelná podle § 104a s. ř. s., ani neuvedli, proč či jak přesahuje svým významem jejich vlastní zájmy. Stěžovatelé v kasační stížnosti namítali, že krajský soud nesprávně posoudil informace o postavení dětí ze smíšené rasy v Mongolsku, nevzal v potaz, že jim bylo ze strany vlastních členů rodiny vyhrožováno a že jim hrozí zavrhnutí ze strany rodiny a bezdomovectví. Namítali dále, že krajský soud odmítl přerušit řízení do okamžiku vyřešení předběžné otázky o určení otcovství ke stěžovateli b); o tom je vedeno řízení u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou a otec – občan Nigérie s údajným pobytoým statusem v České republice – se k otcovství hlásí; ke kasační stížnosti stěžovatelé ostatně připojili jeho čestné prohlášení, že chce, aby byl do matriky zapsán jako otec žalobce b).

K podané kasační stížnosti se vyjádřil rovněž žalovaný, který setrval na svém rozhodnutí, jež považuje za zákonné a řádně odůvodněné. Popsané obavy spojené s návratem nenaplnují znaky azylově relevantního pronásledování, ani nejsou důvodem k udělení doplňkové ochrany. Vůči případným projevům protiprávního jednání souvisejícího s barvou pleti mají stěžovatelé možnost domáhat se ochrany ze strany mongolského státu, případně se obrátit na nevládní sektor. Žalovaný uvedl, že v případě stěžovatele b) se jedná o druhou žádost o mezinárodní ochranu, u stěžovatelky a) jde v pořadí již o žádost třetí. Podle něj krajský soud nepochybil, když návrh na přerušení řízení a následně i žalobu rozsudkem zamítl. Nynější úsilí stěžovatelky a) doložit vůli otce být

zapsán v rodném listu nezpochybňuje skutečnosti zjištěné správním orgánem ke dni vydání rozhodnutí. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, s nímž se ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu (např. usnesení ze dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Stran přesahu vlastních zájmů stěžovatel netvrdil vůbec nic; subjektivní přesvědčení o míře závažnosti tvrzených pochybení žalovaného se týká pouze vlastního zájmu žalobců a není vůbec důvodem, jenž by mohl založit jeho přesah, natož přesah svým významem podstatný, pokud současně není podloženo objektivním zjištěním o hrubých procesních a hmotněprávních pochybeních městského soudu a jejich zásadní systémovou závažností. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 4. května 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57, *„případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“* Nejvyšší správní soud žádná pochybení v tomto směru, natož zásadní pochybení systémového rázu, v napadeném rozsudku městského soudu neshledal, nevyplývají ostatně ani z tvrzení stěžovatelů v kasační stížnosti. Krajský soud se v rozsudku pečlivě a podrobně vypořádal se všemi námitkami stěžovatelů, zabýval se výslovně též otázkou, zda je důvodný návrh na přerušování řízení do doby pravomocného skončení řízení o určení otcovství; Nejvyšší správní soud zde poukazuje na skutečnost, že při přezkoumání rozhodnutí žalovaného soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), tudíž skutečnosti pozdější nemohou mít na retrospektivní hodnocení zákonnosti rozhodnutí žalovaného žádný vliv. Ani kasační námitka, že krajský soud nevzal v potaz obavy stěžovatelů z návratu, není důvodná; krajský soud se naopak ve svém rozsudku podrobně tvrzenými obavami stěžovatelů zabýval, vyšel též z informací a zpráv o situaci v Mongolsku, s cíleným zaměřením na konkrétní příběh stěžovatelů a jimi deklarované obavy týkající se situace osob s tmavou pletí. V této souvislosti lze poznamenat, že Nejvyšší správní soud

v minulosti za pronásledování neshledal odpor či výhrůžky ze strany rodičů, příp. širší rodiny z důvodu rodinných poměrů a citových vztahů jiného příslušníka rodiny (srov. rozsudek sp. zn. 4 Azs 271/2004 ze dne 2. března 2005, rozsudek sp. zn. 3 Azs 13/2004 ze dne 4. března 2004, rozsudek sp. zn. 2 Azs 15/2004 ze dne 5. května 2004), tedy v podobné situaci, v jaké se nachází stěžovatelka.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročež kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Žalobcům byl usnesením krajského soudu č. j. 28 Az 11/2013 - 11 ze dne 7. října 2013 ustanoven k ochraně jejich zájmů ve věci zástupce Mgr. Jaroslav Čapek, advokát. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát a zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Právní zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem za oba zastoupené jeden společný úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 11 odst. 3, § 7 a § 9 odst. 4 advokátního tarifu a podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu mu za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu náleží mimosmluvní odměna snížená o 20 %, tj. dohromady 4960 Kč, k tomu podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu mu náleží ještě paušální náhrada nákladů ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem 5260 Kč. Vzhledem k tomu, že právní zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se přiznaná částka o tuto daň na celkových 6364,60 Kč; tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu